



העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖
כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

מאורות הפרשה - שאת או ספחת או בהרת

אמר המהרי"א על פסוק זה כי יש מי שמתגאה ועושה את עצמו אלוה, וכדברי קדמונים, מועטים הם בעולם שאינם עושים עצמם בגאווה שלהם אל נכר כפרעה הרשע, וכחירם, וכיואש מלך יהודה שהרג את הנביא זכריה, וזה משום שעשה את עצמו לאלוה, והתיר להרגו במקדש ביום הכיפורים שחל להיות בשבת, הוא "שאת" בסימני הטומאה.

יש מי שמתגאה בתורה ובדיבור שורש הנשמה, כי נודע שהתורה נקראת בשם "ספר" ששורשם מבחינות לאה ורחל תורה שבכתב ותורה שבע"פ, וע"י זה יצא שם רע כי פגם בדיבור, וע"י פגם המחשבה בגאווה "אין אני והוא יכול לדור" [ערכין ט"ו] ונעשה אל אחר עמלק "שאת" התנשאות הרע, והיפך "ויגבה לבו בדרכי ה'" [דבה"י ב], ותמורת דיבור.

ושורש הדיבור משם אדנ"י ונעשה "ספחת" שמשתוקק שהכל יסתפחו אליו, והוא יהיה רב רבי וראש וזנב, וזה פוגם בדיבור שורש נשמות ישראל. וסובר בדדון לבו שהוא גאון עולם וכל הדור טפלים אליו, רבן של כל בני הגולה, והעני הזה צורתה של שמעתתא אינו יודע, אלא להפוך דברי אלקים חיים, פוסק פוסקים לא טובים.

יש מתגאה במעשים מאנשי שם, בונים בתי כנסיות, ולא לשם ה', אלא להיות מאנשי השם "בהרת" עזה משלג עם סימני טומאה עלה במקומה, מלך עליון יאיר עיניו ויציל מכל טעות.

ולא לחנם אמר לי מורי ורבי דודי [מזידיטשוב] הקדוש בכל מיני קדושות, בני אייזיק הידעת, כשהייתי בן ארבעים שנה, עדיין הייתי מתיירא אם איננו מקליפות נגה, ואף עד היום מרתתין אברי מזה.

הידעת, שיש עתיק בקליפה ורישא דלא אתיידע כמו בלעם כידוע מדברי מרן, ובלעם על ידי פגם בדקות, נעשה קליפה ורע גמור רחמנא ליצלן.

וישתבר הלב על ידי זה למאה שברים נשברה לב נשבר, וכן חטא אדם הראשון היה בדקות גדול הרבה, וכשנדחה ונפל, היה לו להתחזק בהכנעה שלא לעבור על דברי הקב"ה, שצוה לו על פי פשטות כשירד בעשייה, לא יאכל מעץ הדעת, ובה יחזור למדרגתו ויתקן הפגם הדק שטעה בייחוד הנורא, ועשה קצת פירוד בטעות נגה.

יש בענין נגה זה כמה טעויות שמטעים את הרבים, וצריכים לירא ולפחד ממיני האורות שלא יאחזו בהם הטעות והקליפות, וכדברי דודי הקדוש צבי מזידיטשוב, שהיה בן ארבעים והיה ירא שמא הוא מאיר ומטעה את עצמו ואת כל העולם, ומשתרר להיות רב ורבי, ומכניע ומשפיל את הטובים, כי אל זה נמשכים רוב העולם ובנעט כולו.

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

ועל זה ידעו כל הדוים, כי אמר שעדיין בימי זקנתו מפחד מאוד מקליפת טעות נגה, מטעה עצמו ואת כל העולם בטעות שקר ובדרכים שונים, וסופו לאבדון.

מפחד זה היה שלמה ג"כ מפחד, ודיבר הרבה לברר אלו שלשת אלפים [א-א-א] שלשה אורות שלא יהיה בהם שאת ספחת בהרת נגע לבן אדמדם דין קשה.

וכשבא הכהן אב רחמן לברר הטוב מהרע, יוכל להיות שיהיה נדחה לתהום רבה, "טמא טמא יקרא" בסימני טומאה שער לבן ופסיון, ומחיה לבן הארמי גאווה, ופסיון להשתרר על עם דל בגאווה ובזדון ובריבוי להתנשאות.

ובמחיה שסביביו נגע, אומר שאין לו לעשות שום מעשה ולא ללמוד תורה, ולא לשמוע בקול הוריו, כי העיקר הוא החיות והדבקות, וזה מינות ואפיקורסות, ומקום חיתו של זה מחיות נגה, הוא מיתתו של כל העולם.

לבטל מהם תורה ומצוות ותפלה ויראת שמים, אשר לזה צריך יגיעה רבה, וסופו לטעום מתק האור מאור קדמאה בלי טעות וערבוב.

לך עשה שלמה שלשה ספרים, להזהיר את העולם מקליפה זו, שהיא קשה מכל הקליפות, מגודל טעות שמטעה לומר על טוב רע ועל רע טוב.

בחכמות נשגבות מטעה את העולם, ומעט מעט לומדי תורה לשמה ובלב אמת, ויש להם זכות אבות, ויש להם לב נכנע מאוד לפני השי"ת, ניצולים מקליפה זו וממנהיגים שלה.

שהס"מ ומרכבה שלו יורד בעצמו לעשות רבי משלו, ומעורר בני אדם שיסעו אליו בתשוקה גדולה כל זה להטעות, ומעטים הם הצדיקים ראשי הדור צדיקים קדושים מסטרא דקדושה.

אבל עכ"פ אחי, הבחירה לא ניתנה לך לברר ולידע כל זה מי הוא צדיק ומי הוא שקר, כי כל זה אינו גלוי אלא לבוחן לבבות, ולא נפקא לך מדברינו כלל אלא לבקש רחמים להינצל מכל רע ולדבק בטוב, ואתה לא תבחר כלל.

כי נעלם הכל אפילו מבעלי רוח"ק ולא נגלה אלא לבוחן לבות וכליות, ועל כל זה דיבר שלמה בחכמתו על אלו שלשת אלפים משל, לברר את הטוב מהרע ולעמוד על בוריו איך להיות נשמר מהקליפה, ולא יכול לעמוד כלל, ולולא זכות אבות היה נדחה כידוע.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

" וביום השמיני ימול בשר ערלתו" – עיקר הערלה הוא תאות היצר והקליפות והמידות הרעות. ואותה ערלה גשמיות שמצווה לחתוך, אינו אלא טפל לערלת הרוחניות... ועיקר המצווה להסיר ערלת הלב לב טמא, ויתן לנו לב טהור. ולזה באברהם הצדיק כתוב "בשר ערלתו" שהסיר הטפל, והעיקר כולו היה ק"ק להשם תמיד. וכן כאן נאמר "ימול" בכתיב מלא על שתי מילות הכתוב מדבר אחד הגשמי ואחד לב ערל, כריתת שתי בחינות הערלה – הגשמי והרוחני.

מאורות זוהר חי למהרי"א מקומרנא

"אשה כי תזרע וילדה זכר"
כאשר התינוק יוצא לאויר העולם, מתגלה בו רק חלק הנפש שהיא כנגד אות ה"י אחרונה שבשם הוי"ה, והשאר שהם רוח ונשמה, הם בו בכוח ולא בפועל.
אך על ידי עסקו בתורה ובמצוות יעשה לבוש אליהם, ואז גם הם יתלבשו ויתגדלו בלבוש, ויתגלה בפועל אל הנפש.

מאורות הסיפור החסידי – השבת מקור הברכה [ב]

תקציר:

בעל קיוסק בתל אביב שחנותו פתוחה בשבת הגיש לר' פנחס פחית שתיה ביום קייצי חם. ר' פנחס סירב ותבע ממנו לסגור את חנותו בשבת, בעל החנות אמר שבשבת העסקים פורחים. ענה לו ר' פנחס שהשבת היא מקור הברכה לשובתים בה.

אך המוכר בשלו, ככלב השב על קיאו, חוזר ומנמק שוב ושוב מדוע 'משתלם' לו לחלל את השבת, וכמה 'יפסיד' אם יסגור את הקיוסק בשבת.

אור לכ"ה באייר תשנ"ג. את הלילה הזה לא ישכחו תושבי האזור זמן רב. פיצוץ קולני הרעיד את האזור כולו, והפר את דממת הלילה העמוקה. מכל עבר נשמעו אזעקות ויללות כוחות החרום שהוזעקו למקום. כוחות רבים של משטרה, מגן דוד אדום וצוותי חרום עירוניים הקיפו את בנין "לונדון מנצ'סטר" החרב ופנו את השכנים המבוהלים מהבתיים הסמוכים.

מה ארע? פיגוע חבלני? פצצת תופת? - החקירות הובילו אל ממצא יחיד - דליפת גז בתחתית הבנין. והכל הודו בניסיו של המקום הטוב והמטיב לרעים ולטובים, על כך שהפיצוץ ארע בשעות הקטנות של הלילה, בהם בנין העסקים שומם מאדם. למחרת אותו הלילה הוקף הבנין החרב בשלשלאות ברזל ובסרטים צהובים זרחנים, שלטים ניידים התריעו: "מבנה מסוכן". המקום המה מאנשים, המוני סקרנים התגודדו במקום. בעלי החנויות שניזוקו הקיפו את שמאי הרכוש, והתנכחו בקולי קולות עם סוכני הביטוח על גובה הפיצויים אותם הם דורשים.

בצד עמד לו לבדו מידענו מוכר הקיוסק מביט ביאוש על שרידי חנותו שנהרסה לחלוטין, ופנה לאמוד את הנזק - חלון ראוה מנופץ, מערכת התאורה והמיזוג יצאה מכלל שימוש, המקררים ניזוקו באופן בלתי הפיך. מאות פחיות ובקבוקי שתיה שהיו במחסן העורפי התפוצצו, ואפילו התפחמו ואיבדו את צבעם המקורי.

החנות לא היתה מבטוחת כלל, והוא יאלץ כנראה לספוג לבדו את כל ההפסדים הנוראיים. כיצד יעמוד בנטל הזה? דמעות חמות הציפו את עיניו. ולפתע פגש מבטו את דמותו של ר' פנחס המנסה לתמרן את דרכו בינות למערבולת האנשים הסוערת. הוא ניתק חיש ממקומו, ורץ אל ר' פנחס.

"הרב, הרב", בכה לקראתו, "ראה, כל עמלי חרב! 15 שנה עמלתי וחסכתי פרוטה לפרוטה בכדי לרכוש את החנות והנה היא חרבה, ואני - אנה אני בא?" הרב לפת את ידיו של המוכר הכאוב, ולחש לו בעידוד: "השבת היא מקור הברכה - קבל על עצמך לשמור שבת, וה' יעזרך!" ימים חלפו. הבנין כולו על חדריו וחנויותיו שופץ לבלי הכר, ובחוף בין חלונות הראוה ההדורים ניצב לו שלט מאיר עינים: "קיוסק כשר - לא פתוח בשבת."